

Menyegző

Az őszi nap délidőben még a nyarat idézi, ragyog, melegít és érleli a gyümölcsöket. A fák kezdik felölteni őszi ruhájukat. Van amelyik még zölden pompázik, vannak melyek felcserélik színüket sárgára, vagy kármin vörösre, pirosra. A sok szín hangulatossá teszi a természetet, a nyár gyönyörű befejezése a kedvesen meleg susogó ősz.

A reggelek már ködfoltokat borítanak a völgyek fölé és friss harmatba fürdetik a fűszálakat. A pókok szövök hálóikat a faágakra, egy- egy láthatatlan csapda a repülő bogaraknak.

Az őszi szél zörgeti a kukorica leveleit, kékül a szilva, érik a szőlő, a gazdák kongatják az üres hordókat. A dió is nyitja zöld burkát a játékos szél lever egyet-egyét koppanása jelzi, megérett.

Seregélyek csapata csap a szőlő közé, örült csicsergéssel esznek, pusztítják a termést. Kereplő csattok, durrog az ostor, a madárfelhő tovaröppen. Pusztítás marad utána. Ragyog a nap a hegyoldal mint édes jó anya, táplálja érleli méhe termését és kitárja karját boldognak, boldogtalannak. Pirosodnak az almák, a körték nagy-nagy sárga aranya sűtkérezik az őszi napsütésben. Lassan a présekből csorog az édes must, illata betölti sötét, hűvös pince levegőjét. Mire a dér üli meg a hegyoldal gyepét, a pincék illata már megforrt boroktól terhes. A hordókban a nap melegétől tüzes bor lapul, a tél hidege ha leszáll e tüzes bor melegíti didergő testünket.

A bor jókedvet varázsol és táncra perdít mind akinek nem botból van a lába. A bort sok-sok dicséret hirdeti, de talán ugyanannyi átok is. A dicséreteket megjegyezzük, az átkot meg vigye el az ördög.

Az új borral új szerelmek, új házasságok, új életek születnek. Megjött a lakodalmak korszaka, az új termés betakarítva, egy kicsit lehet pihenni, lehet mulatni. Már évezredekkel ezelőtt is szertartása, lakomája, ünnepe volt, ha házasságra léptek. A bibliai népek is ünnepelték menyegzőjükön az ifjú párt. A kor híres menyegzője a kánai, ahol Jézus is megjelent ahol csodát tett a vizet borrá változtatta. Vannak menyegzők, könnyet fakasztók, gondtól terhesek, nevetségesek, és szánalmasak. Ma már nincsenek olyan csodák mint a kánai menyegzőn, ha csak az nem nevezhető csodának, hogy a lakodalom éjszakáján megszületik a gyerek. Ősi rítusok keverednek, az új kor a reform vagy a kényszer szülte szokásaival. Divattá vált a nagy lakodalom, erőn felüli költekezés, hatalmas adóságot vállalva magunkra.

Így van ez – pénzbe kerül az ember a születéstől a haláláig.

A nagy család , mindig nagy terheket ró a szülők vállára. Hol ruha kell, hol egy – egy cipő és a betegség is többször jelentkezik. A hat szelet kenyérre is minden étkezésnél kell tenni valamit. Ahogy nőnek – nőnek a kiadások gond mint egy óriási hullám már – már kezd átcsapni Mátyás feje felett. Pedig hajnalban kel, kalapál, gyalul, fest, ragaszt, üvegez, amit egy jó asztalosnak tudni kell mindent megcsinálni.

Amíg kisebbek voltak a gyerekek, annyi pénzt félre tudtak tenni, hogy vettek egy kis szőlőt a hegyen. Megtermett a bor amit egész évben beosztott magának. A gyerekek nőttek – észre sem vette máris nősültek, férjhez mentek. A gyerekek, már hogy a fiúk, hát csak – csak beérték vacsorával, még a nagyobbik lány sem méltatlankodott a lakodalom miatt. De a kisebbik, az Elvíra ez a kis szaros ennek már vannak igényei. Mátyás először hallani sem akart semmiféle lagzi, semmiféle dáridóról. Nincs pénz, nincs és nincs, hajtogatta, ha szóba került. De a lány hajthatatlan volt - hol durcás haraggal dült – fült, majd taktikát váltva, mint egy macska hízelgett.

De Mátyás is érvelt, mivel már a felesége is a lány pártjára állt.

-Nézzétek drágáim, szedte- vette ő is a szép szavakat, Jusztikának sem volt lakodalma, Vendel még egy széket sem kapott, Nándor igaz, hogy ő megszőktette az asszonyt, de egy fogpiszkáló sem jutott neki. Rezső még ma sem hozta el az asszonyát, így Ő is csak a semmit kapta. Talán szégyell bennünket az a gyerek? Vagy örül, hogy nem lát bennünket?

De lehet, hogy valami nagy ágyból való a leány?

Na mindegy. – Eleven gyerek- majd csak elboldogul maga. Nándor ugye még legény, de ki tudja mikor tör rá a kangörcs és ő is lakodalmat akar.
Megmondánatok miből?

Az asszony és Elvira csak hallgattak, olyan formán mint, a szunnyadó vulkán – had beszélje ki magát az öreg.

Meg aztán – folytatta tovább a gondolatát, mit szólnának a többi gyerekek, ha ennek az egynek tartanánk csak lagzit? Abba ugye beleegyeztem, amikor született, hogy olyan kórságos úri nevekkal ruházd fel őket. Akkor úgy éreztem, ha mást nem tud adni a szegény ember, hát legalább valami jó nevet adjon a gyerekének.

Most pedig leszögezem, se kedvem, se pénzem sincs ehhez a lakodalomhoz.

Hát tudod mit édes tislér uram – te csak szögeld le a koporsókat, a lakodalmat pedig bízd rám.

Te – te teljesen megkerült asszony, miért akarsz te adóságba, szegénységbe taszítani minket?

Megakarod másokkal etetni a tyúkokat, a hízót, megakarod itatni a boromat?

Tudtam, hogy ezt sajnálsz Szombat Mátyás – a borodat – mit is várhatna az ilyen embertől a családja. A borát sajnálja, a gyereke boldogsága már nem számít.

A borár sajnálja, azt a kotyvalékot, amit csak a tislér úr gyomra vesz be. Elsüllyedek szégyenembe. Hogy ilyen fukar legyen valaki.

Mátyás megjegyezte halkán „bár csak látnám”.

Mit motyogsz te? – förmedt rá a párja. Még te beszélsz, aki hányszor kijelentetted, hogy nem ittál még jó vizet és rossz bort.

Te – te borissza, te semmire kelő csomó taszigáló ember. Ez még a firnájszot is meginná, ha nem lenne bűdös. Te csak gyereket tudtál csinálni, de illően kiházasítani már nem. Szégyen terád és szégyen a családra, hogy egy iparos ember nem képes egy lakodalmat tartani. Azzal becsapta a műhely ajtaját olyan erővel, hogy a gyaluforgács porral keveredve röpködött a levegőben.

Mátyás nagy lélegzetet vett, majd felült a gyalupadra a szóáradat letaglózta úgy, hogy nézni sem volt kedve. Lehunyt szemmel ült a gyalupadon, ezer féle gondolat fogalmazódott meg benne, nagy volt a forgalom, sok - sok feltevés tülekedett agya sztrádáján. Végig gondolta az életét, kevés volt a szép nap, kevés volt a boldog óra, csak a munka, a spórolás és itt van, még egy becsületes lakodalmat sem képes tartani.

Már vén hülyének tartanak, az asszony is azzal a tyúk eszével kárál össze – vissza, csak rakja a tüzet, rám haragítja a családot. Én lennék a legbüszkébb, ha szép nagy lakodalmat tarthatnék a leánynak. De hát miből?

Kínjában vakargatta kopasz fejét, mintha azt várná, hogy valami okos dolgot kikapar a koponyájából. Megcsóválta a fejét olyan erővel, hogy a szemüveg majdnem lerepült róla. A hétszázát morfondírozott magában: egész megbolondított az asszony.

Kopogtak a műhely ajtaján. Mátyás felkapta a fejét, kiszólt, hogy - búj be!

Itt vagy papa – dugta be a Juszi a fejét – szeretnék veled beszélni.

Na még ez is, sóhajtott Mátyás.

Hát akkor essünk túl rajt, mond lányom mi a verdikt? Karba tette a kezeit és mindenre elszántan hallgatott.

Hallottam Elvirától, hogy szeretne lakodalmat ?

Már te is ezzel kezded ?

Ezzel apám, de én csak szeretném megkérdezni, a lehetőségeket.

Milyen lehetőségeket – hol látsz te itt lehetőséget ? Itt te csak szegénységet láthatsz.

Tudom apám, hogy nem milliomosok, de majd segítünk, összedobjuk amit kell.

Meg úgy gondoltuk, mivel idáig egyönknek sem volt lagzija, itt ez egyszer mindannyian együtt leszünk és kimulatjuk magunkat. Én már beszéltem a gyerekekkel még Rezső is megígérte, hogy elhozza a feleségét és bemutatja.

Már csak azért is megéri, érvelt Jusztin, így megismerjük a sógornónket. Meg tudod papa itt az a szokás, hogy akit meghívunk, hoznak tyúkot, tojást, lisztet, zsírt, cukrot, nekünk csak össze kell rakni és kész a lakodalom. Bor is kell oda lányom, bor – ami nekem termett az mind elfogy és egész évben mi lesz én velem? Majd veszünk papa ha elfogy a tiéd, nem kell félned nem halsz szomjan.

Kezdett felengedni Mátyás, mint téli naptól a hóember és egy kézlegyintéssel elintézte – majd meglátjuk lányom. Azzal fogta a fűrészt jelezve, hogy vége a csevegésnek és buzgón munkához látott. Jusztin lement a konyhába, ahol a mama és Elvira kíváncsian várta. Na mi van, szóltak egyszerre, mit mondott apád?

-Azt hiszem megtört a jég, csak most már okosak legyetek.

Mint a belátó jó apa, beleegyezését adta Mátyás a menyegzőre. Egy kikötése volt csak, hogy a legközelebbi rokonok lesznek meghíva. Úgy lesz apánk, hízelgett a mama, összeírjuk majd szépen a névsort és majd közösen eldöntjük, kit hívjunk meg. Mire elérkezett a készülődés napja a meghívottak listája bizony kövérre hízott. De az asszonyok mindent megmagyaráztak, hogy kit miért kellett újfent meghívni. A szembe lakó szomszéd meghozta a földről a kukoricájukat, arra a kérdésre, hogy mivel tartoznak az volt a válasz „majd óvatosan teszi a szemfődelet rám szomszéd”

Akárhogy is nézzük őket nem lehet kihagyni, még megsértenénk vele. A hátsó szomszéd szent ember, nagyon rendesek, jóban vagyunk, még azt hinnék azért nem hívjuk meg őket mert szentek. Az alsó szomszédok meg cigányok, azokat is illő meghívni, mert azt gondolnák lenézzük őket. A susztert is meg kell hívni, mert hát olyan koma féle, no meg Nándor mostoha anyósát, akivel nincsenek valami puszi barátságba. Tehát illik na. Aztán Vendel mostoha lányát is családostul, mert az olyan aranyos, mindig nagy csókolomokat köszön még a papának is.

A mama is elismerte, kicsit nagyra sikerült, egy kicsit túlméretezték a lakodalmat. Sebj, felülkerekedett a mama optimizmusa, odasúgta a lányoknak, majd egy kicsit elsózzuk, meg teszünk bele jól erős paprikát, akkor kevesebb fogy.

Mátyásnak nagyon nem tetszett, tőle nagyon messze állt ez a kivagyiság, de már nem tudott ellene tenni semmit. Egy kicsit oszlott a félelme amikor látta, hogy ez is hoz, az is hoz egy-egy tyúkot, egy szakajtó lisztet és kirakodott, hogy elég lesz minden.

Az esküvő napjára minden összejött, Mátyás is letette zöld kötétyét, belepréselte magát a régi ünneplő ruhába, és viselte az örömapa tisztét.

A nagymama már reggel időben megérkezett, nem akart lekésni semmiről, és hát hogyha az ő irányítása nélkül nem boldogulna ez a nyimnyala banda. Nyolcvannégy évet meghazudtolva ugrott le a kocsiról, nagy ovációval csókolta körül mindenkit, majd behuppant egy karos székbe, hogy kifújja magát. Hát eljöttem gyerekeim, hátha már többször nem találkozunk.

Ne mondjon ilyet dédimama, tiltakoztak az unokák, hisz olyan jó színbe van és úgy mozog mint egy fiatalasszony.

-Ez csak a látszat fiaim, a látszat, érzem én itt belül, bökött a mellére, itt valami nincs rendbe, de nincs ám. Aztán körül nézett a családon. Most, hogy itt vagytok mind, hát elárulom, hogy tudjátok, mi a kívánságom.

-Ha meghalok ne hogy elhamvasszatok – mert félek a tűztől. Meg illően sírjatok, és imátkozzatok nem ám sutyorogtok, hüppögtök, sugdolóztok a koporsómnál – mert azt nem tudnám elviselni. Papot hívjatok, de ne ám valami nyálas szájút – hanem meglett ember legyen és úgy beszéljen, hogy nekem is tetszen.

-De nagy – szörnyülködött Jusztin – te már azt úgysem hallod. Az mindegy, csattan fel a mama – ha nem akarjátok, hogy forogjak a síromba ezt kell tegyétek.

-Úgy lesz mama, úgy lesz, helyeselte Mátyás, olyan szép koporsót csinállok a mamának, hogy mindenki irigyelni fogja. Ha kell akár már holnap neki állhatok – ezt azért nagy félve mondta, hogy meg ne hallja a kedves mama.

Na adjatok már valami enni inni valót, intézkedett a mamai, mert megéheztem ám az úton. Szaladtak az unokák hozták az elemózsiát, mama körül vizslatta a szemét az asztal fölött – a tejet elvihetitek, a macskáknak – egy kis snapsz nincs? Dehogynincs, ugrott elő Mátyás és töltött egy kupicával. Amint kiöntötte a törköly pálinkát az üveget kivette Mátyás kezéből azzal a segítőkész szándékkal, hogy most már elboldogulok fiam velem magam is. Rezsőék is megérkeztek az asszonyát bemutatta a testvéreknek, ki lelkesedve ki fantyologva nyálazott egy - egy csókot a még nem látott sógornő arcára. Egyetek, igyatok volt a szíves kínálat, mert már kezdett gyülekezni a lakodalmi sereg.

Megérkeztek a zenészek is egy egész rezes banda és amint kipakoltak már is rázendítettek egy vendég csalogató nótára. Bokor sógor aki már reggel óta segített, serénykedett és mivel kínálás nélkül is tudta hol az üveg a zene hallatán táncra perdült és rikongatott jókedvében.

Azt mondja a közmondás „úgy készül mint a mennyország” ugye egy kicsit aprólékosan, na de végre egyszer csak elkészül az is. Megindult a menet végig a nagy utcán, a rezesbanda fújta olyan erővel, hogy harsogott a falu. A falubeliek kiálltak az utcára megcsodálni a menyasszonyt. Az eladó lányok sóhajtoztak – de szép és elképzelték magukat a fehér ruhába. Az asszonyok visszagondoltak az ifjúságukra, amikor ők vonultak hosszú menetben az utcán – de szép is volt atyám!

Mindenki a menyasszonyról beszélt, a ruhájáról, a hajáról, mosolyáról, minden – minden a dicséret vagy kritika tárgya lett.

Csak a szerencsétlen vőlegényről nem szóltak egy szót sem. Talán észre sem vették, mintha az ott sem lenne.

A rezesbanda fújta a nótát „lakodalmom van a mi utcánkba”. Bokor sógor úgy táncolt előttük, hogy a fényes szárú csizmái csak úgy csattogtak össze. Járt a táncot hetykén, büszkén, félrekapott kalappal, literes borosüveggel a kezében. A menet végén már csak a zenészek és Bokor sógor táncát csodálhatta meg a nézelődő nép.

Állj! – állt a zenészek elé Bokor Lajos – most azt húzzátok a huszár gyerekek „nincsen a császárnak olyan katonája,, -a banda rázendített.

Bokor sógor a zenészekkel szemben állt, és hátrafelé táncolt, járta a verbunkost, járta eszeveszettül. Mind akit elnyel a föld, hirtelen eltűnt, nem hallatott mást, csak egy csobbanást. Megállt a zene, helyébe lépett a rémület, Bokor Lajos lent a kút vizébe prüszkölt, undorodott egy kortyot is lenyelni belőle. A nagy mulatás közepette és mivel háttal állt, nem vette észre az alacsony kávájú kutat és szépen beletáncolt. Kötelelet – létrát, kiabáltak az emberek, hogy kimentsék a kútba táncolt sógort. A násznép már jó messze járt, nem vettek észre mást, csak annyit, hogy nem szól a zene.

Nagy nehezen kihúzták a csurom vizes sógort aki már kezdett vacogni a kút vizétől, de arra volt gondja, hogy a boros üvegbe, amit a kezében szorongatott, víz ne kerüljön. Kutya baja sem lett, egy kis alvás után, az új menyecskét már ő forgatta legszilajabban, a menyecsketáncban. Döngött a padló a lábak alatt, pördült a szoknya, harsogott a zene, e lakodalmi sereg tette a dolgát. Ettek, ittak, egymást túlharsogta a nótás kedvű nép.

Mátyás ült a széken gondterhelten, már látta, már érezte, hogy becsapták az asszonyok, mert fogytán van minden. Valami rettenetes undorral nézte, hogy nyeli a vendégsereg az ő borát. Csömör fogta el a jókedvű néptől ahogy habzsolták, szórták ami neki drága és szent ital, amiből nem marad semmi. Talán irigyelte is, hogy ezeknek itt mindent szabad és olyan vak düh piszkálta, hogy elég, hogy vége. Szerette volna üvölni, hagyjatok nekem is egy két üveggel, hagyjátok ha Istent ismertek. Már a könnyeivel küszködött, amikor jött egy néma felismerés, szinte súgta magának, ne-ne Mátyás, ezt mégsem szabad.

Botrányt a lánya esküvőjén – azt azért nem. Legyen a keserűség az enyém, Szombat Mátyás többet is kibírt már. Körül járatta a tekintetét az asztalok fölött, szomorú látvány fogadta. Az üvegek alján csillogott itt-ott egy kis bor, a tányérokban egy két kenyérszelet, más minden elfogyott.

Mátyás leborult egy asztalra, becsukta a szemeit, hogy ne lásson semmit. Ne lássa a ténfergő násznépet aki keres egy jó falatot, vagy egy korty bort.

Bakáné komámasszony a vállára csapott Mátyásnak, hé komámuram, ne aludjon, még nem mentek el a vendégek. Nem akarok én komámasszony csak leborultam egy kicsit és becsuktam a szemeimet, hogy ne lássak.

-Hát mért csukta be a szemét és mért borult az asztalra, és miért kellett nem látnia komámuram?

-Hát azért komám asszony, hogy ne lássam, hogy a vendégek éhesek és már elfogyott minden ennivaló. Próbálok menedéket keresni, próbálok a szégyenemet valahogy elrejteni, próbáltam egy kicsit láthatatlanná válni.

-Aztán sikerült komám?

-Nem-nem komámasszony, a szegénységet a csukott szem is látja és a látványa elkészerítő – szinte némává tesz, szinte lesül a bőr a képepről. A kilátástalanság mint egy óriási verem, itt ásít előttem úgy érzem elnyel örökre. Ne keseregjen komámuram, nem olyan forrón eszik a kását ahogy kifőtt, minden bajra megjön a segítség meglátja. Bár igaza legyen komámasszony, bár igaza.

A fuldokló ember is ha friss levegőt kap, újra éled, újra tud örülni az életnek. Örök reménység az élet komámuram, örök újra kezdés és örök megújulás.

Mátyás bácsi, Mátyás bácsi szólt be az ajtón egy zavarodott hang. Ne haragudjon hogy zavarom, de koporsó kellene, meghalt édesanyám. Ha a helyzet nem követelné meg a gyászos együttérzést, Mátyás felnevetett volna örömeiben. Megjött a remény, egy kis pénz áll a házhoz. Mátyás illő alázattal vette fel a rendelést, meg lesz fiam, meg lesz.

Mikorra kell mond csak ?

Komámasszonynak igaza lett, nagy bajban megjött a segítség, mikor már egy fitying sem zörgött a zsebembe, a kilátástalanságból kirántotta egy koporsó. Mátyás felnézett a plafonra és csak úgy súgta maga elé – a halál is segít, hol így – hol úgy. Kissé megnyugodott, hogy holnap is lesz kenyér.

Leült egy hokedlira pihenni és álmodozni kicsit. A vendégsereg már elpárolgott, a kora reggeli nap már bágyadtan sütött be az ablakon, a fárság szinte bénává tette a végtagjait. Az álmoság álomsujja rá telepedett a szemeire, az éjszaka kimerítette, az elfáradt test pihenni vágyott. A szobákból mélyen alvók légzését hallotta, egy - egy horkolás tette színesebbé a reggelt. Benézett a szobákba, minden ágyon mélyen alvó családtagok feküdtek. Ahogy nézte, neki már nem jutott hely, több volt a család mint az ágy. Egy ásítás közben megkaparta kopasz feje búbját és hátra ballagott a műhelybe. Körül nézett, hol hajthatná álmra a fejét. Egy félig kész koporsóba gyaluforgácsot dobált, kicsit elmosolyodott mikor bele feküdt, egy pillanat múlva, már az gazak álmát aludta.

Az egész ház aludta lakodalom fáradságait, csend volt az udvaron, még a kutya is lusta volt ugatni. A szomszéd gyerek átment, a tepsióért küldte át az anyja, mivel senkit nem látott benézett a műhely ablakon, nincs-e ott valaki. A reggeli nap besütött az ablakon, éppen Mátyást világította körül mintha egy glória ragyogna körülötte. A gyerek nem akart hinni a szemének, és addig kukucskált míg meg nem győződött róla, hogy Mátyás bácsi fekszik a koporsóban, ünneplő ruhában, összekulcsolt kézzel, holtan.

Rohant haza ahogy a lába bírta, már a kiskaputól kiáltotta anyám, anyám meghalt Mátyás bácsi.

Aki hallotta kint az utcán, mindenkinek földbe gyökerezett a lába, és értetlenkedve mondogatták, még a lakodalomba semmi baja sem volt. Hát ilyen az élet lássátok, a köténye sarkával törölgette a szemeit a szomszédasszony, pedig áldott jó ember volt szegény. Az isten nyugosztalja, vetett keresztet egy idős néni, ő már megnyugodott az úrban. Oh , jött ki a kapuba a szerb szomszédasszony, ez nem lehet igaz, ezt nem akarom elhinni. Ne sápítozzanak, szólt a suszter menjünk be, nézzük meg, igaz-e?

A suszter, mint egy hadvezér aki fél az ellenségtől – ment volna meg nem is – de amint hátra nézett látta követi az utca népe, így bátorságot kapott. Bent az udvarban csendre intett mindenkit, majd ő előre megy megnézi igaz-e a hír? Először ő is belesett a műhely ajtaján, szeme elé tárult is megbizonyosodott róla, hogy Mátyás barátja ott fekszik a koporsóban mozdulatlanul. Meghült a vér az ereiben, hát mégis igaz lenne – körbe a szájtató nép sürgette – na mi van, mit lát? A kezével hátra intett, hogy csend legyen, majd minden bátorságát összeszedte és benyitott a műhelybe. Amint ment a halott felé, a szemét le nem véve róla, azon gondolkodott, hogyan győződjön meg arról, hogy tényleg halott-e? Ebből a dilemából kisegítette Mátyás, mert egy egészségesett horkantott mély álmában. A suszter ijedtében majd feldöntötte a gyalupadot, aztán ráeszmélt, hogy aki horkol az nem lehet halott. Ezen felismerése bátorságot adott arra, hogy megszólítsa, köszörült a torkán egyet, hogy ne legyen bátortalan a hangja. Mátyás komám, kezdte szelíden, él maga vagy meghalt – szóljon ha tud – halja-e?

-Hallom hallom, szólalt meg Mátyás, de mi a fenét akar komámuram, hagyjon aludni, mert nagyon álmos vagyok. Hagynám én hagynám, de hát azt hitték, hogy meghalt a komámuram. Nézzen csak ki tele az udvar emberekkel, akik mind a halálhírére futottak ide.

Az én halálhíremre, csodálkozott Mátyás és kitápázkodott a koporsó mélyéről. Amint a suszter komával kilépett a műhely ajtón, hangos z sivaj fogadta az ott báméskodók csodálkozása. A cigány szomszéd amint át pillantott a sövény kerítésen, önkéntelenül kibuggyant belőle a kételkedés, halljátok, hát nem is látszik rajta, hogy halott. Hallgassá má e, förmedt rá az asszony, honnan tudod te azt? Az ember meghúzta vállát és megszeppenve elhallgatott. Az udvaron pedig kitört a nevetés, mert Mátyás fekete ünneplőjén igen igen mulatságosak voltak a rá ragadt gyaluforgácsok.

A nagy zajra a ház népe is felébredt és amíg mindenki elmagyarázta a sokadalom okát bizony – bizony időbe tellett. Suszter koma valahonnét egy demizson bort hozott, hogy megünnepeljék a koma feltámadását A cigány szomszéd át ugrott a hegedűjével a kerítésen és már húzta is a talp alá valót. „Ég a rözse, ropog a nád”. Az alig felocsúdott nép örömeiben táncra perdült, fergeteges táncuk olyan port vert fel az udvaron, hogy alig látták egymást. Bokor sógor is hírért vette valahogy az esetnek és már a kiskaputól kiállította „feltámadunk, feltámadunk. No- már intette le a suszter koma, - ez csak Mátyás komának sikerült – de neki is csak egyszer.

Hiteles ez is – megtörtént.